

VESTI IZ SLOVENIJE

V LOVRANO pri Opatiji je umrl višji vojni kurat v pokoju č. g. Andrej Nortnik. Rojen je bil v Brezovici pri Ljubljani, bil je župnik in kasneje dolga leta v vojaški dušno-pastirski službi.

ZAPIRAJO IN ZAPIRAJO. — Koncem maja so zaprli sledeče člane komunistične stranke v Jugoslaviji: Vlada Zlatič, minister za lahko industrijo, Janko Rupčič, tajnik parlamenta za Hrvatsko v Zagrebu. I. Spolar, direktorja za delavsko socialno zavarovanje in Nikolič, člana centralnega komiteta komunistične partije Jugoslavije. Sefa zagrebske policije je pa OZNA namestu ubila, ker ni hotel aretirati Rupčiča. Umorjeni šef policije se je pisal Riban.

DAVKI. — V Sloveniji sedaj pobirajo davke. Ker ljudje ne morejo plačati, kar hodijo komisije po vaseh in pobirajo na račun davkov vse kar dobe. Na štajerskem je oblast pričela pobirati tako krompir, živino, žito in celo orodje, če je kaj novega v shrambi.

GOZDOVI. — Od nekdaj so pripeljali v gozdove nove delavce. Pravijo, da so komunisti iz Italije. Izkusujejo gozdove od kraja. Kamor pride delavska kolona padajo prihranki desetletij in celih rodov. Kar ni veda vojaka, temveč sedaj komunističnega gospodarstva.

OZNA se sedaj imenuje UDV. Razdeljena je na dve. Eni so agenti centralne, federalne vlade, drugi pokrajinske vlade republik Slovenije. Prve vodi morilec Ranković, druge morilec Krajgher. Ti sedaj preganjajo in mučijo sedaj reakcije: sedaj kominformisti, sedaj nedolžni ljudi, ki jim niso všeč. Aretirali so precejšnje število fantov iz kranjskega, škofješkega in kamniškega okraja. Aretacije so se izvršile v vojski. Doma zastoj izprašujejo kaj se je zgodilo in kje se fantje nahajajo.

NUNE SO JIM SE ZMERAJ NA POTI. — Ubogi Tito, ki ima take težave s Stalinom ima še zmeraj tudi težave z nunami. Izgledalo je, da so vse pospravljene in da jih je konec. Pa so se spomnili slovenski komunisti, da je na slovenskih tleh, kjer vendar komunizem tako lepo tveče, še vendar nekaj nun. Tam v Studenecah na štajerskem, blizu Poljčan, je bil še zmeraj samostan Magdalenk. Te sestre niso imele šole, zato poprej niso vzbujale tolike pozornosti. Tudi ni v Studenecah nobene bolnišnice in tako niso bili komunisti v nevarnosti, da bi sestre koga spravile s sveta, če bi ga zaneslo v tako bolnišnico, kjer sestre strežejo. (Kajti tudi komunisti

Tri na dan

Zapadni zavezanci se vedno boje, da bodo ruski boljševiki sklenili kakšno pogodbo z Nemci.

To ne bi bilo nič novega. Saj so jo sklenili že leta 1922 in potem še 1939, čeprav bi človek mislil, da olje in voda ne gresta skupaj.

Ampak pri komunistih ni principov, dokler jim gre za doseg cilja. Ljudem brez principov pa obračamo hrbet.

Direktno iz Washingtona

poročila STEPHEN M. YOUNG, kongresnika-at-large iz Ohia

Begunci

Prebivalci Puerto Rico so tudi ameriški državljani. Težko žive in večkrat jim mora pomagati Stric Sam. Toda ali smo že kedaj pomislili, da če bi Združene države imele enako gostonaseljeno prebivalstvo kot ga ima Puerto Rico, bi bilo v mejah Združenih Držav dva milijona in tristo tisoč ljudi, to je toliko, kolikor je sedaj približno vseh ljudi na svetu. Če nam kdaj kdo "poje", da Amerika ne more sprejeti še par stotisoč beguncev na svojo zemljo, češ, da nas bo preveč, mu kar Puerto Rico omenimo.

Severno atlantski pakt

Severno atlantski varnostni pakt odobrava ves ameriški narod. Ta pogodba bo gotovo odobrena v senatu. Neki izolacionisti ji seveda še nasprotujejo, kakor nasprotujejo tudi program za gospodarsko obnovo Evrope. Toda argumenti izolacionistov so tako zastareli, da jih ameriški možgani sploh ne sprejemajo več. Saj so ti ljudje tudi ugovarjali vsaki pomoči Turčiji in Grčiji. In vendar je jasno, kaj bi bili, če bi ne bili tega storiili. Le poglejmo volitve v letu 1948. Našli bomo, da so skoro vsi izolacionisti propadli. Če pa bi v opoziciji proti Trumanovi doktrini in proti Marshallovem načrtu za obnovo, je samo še eden v političnem življenju. Zadržane volitve so kar pometale z izolacionisti. Najverjetneje je, da bo tako tudi prihodnje leto. Kajti Amerikanci so prepričani, da je severnoatlantska pogodba za zaustavi sovjetske agresije in da se ohrani mir. Če bi bilo mnenje izolacionistov kdaj obveljalo, bi bil propadel lend-lease. Če bi se bilo to zgodilo, bi bila Anglija v boju s Hitlerjem propadla in Amerika bi sama imela boj z njim. Cela svetovna slika bi bila drugačna, Ameriška usoda pa gotovo veliko slabša. V sedanjem času, ko lahko sovjetski aeroplani v par urah prilete nad našo zemljo, prav do svojih postojank, pa izolacionistična modrost res spada samo še v muzej in nikamor več drugam.

REA

Spomnimo se kakšni boji so bili v letu 1935 proti predsedniku Franklinu Rooseveltu, ko je predlagal Upravo za elektrifikacijo našega kmetijstva (Rural Electrification Administration). Nedavno je ta ustanova praznovala 14 obletnico. In tedaj smo videli, da je to eden največjih spomenikov dela pokojnega velikega predsednika USA. To je bil srečen rojstni dan blagostanja za milijone naših farmarjev. V letu 1935 je bila elektrika samo v kakih 700 tisoč farmah v Ameriki. Sedaj imamo že štiri milijone in tri stotine elektrificiranih farm. Največji del te obširne elektrifikacije je prišlo do te ustanove. Drugi del so napravila zasebna podjetja, ker jih je REA navdušila in pridobila za to. Manj kot en odstotek posojil ni bilo vrnjen ob določenem času. Dvesto milijonov dolarjev so farmarji v redu vrnili vladi na kapitalu in obrestih. In vsi smo priča, da

Senatni odbor soglasno odobril atlantsko pogodbo

Washington. — Z vsem glasovi je senatni odbor odobril severno atlantsko obrambno pogodbo. To je znamenje, da pogodba dobila vsaj veliko večino tudi v senatni zbornici. Sklep so sprejele vse države, ki so podpisale pogodbo, z velikim zadovoljenjem. Splošno naglašajo, da bo sklep koristil naši stvari in zavezniškemu stališču v Parizu pri konferenci zunanjih ministrov štirih velesil. Senatni odbor za zunanje zadeve je poslal tudi obširno poročilo s katerim priporoča odobritev pogodbe.

SPOMNI SE NAŠIM BEGUNCEM V TUJINI S KAKIM DAROM!

Trgovinska pogajanja v Berlinu in Parizu

Sovjeti iščejo gospodarskih ugodnosti — Višinski čaka na izid pogajanj v Berlinu.

Pariz, Francija. — Opazovalci konference štirih zunanjih ministrov sodijo, da Višinski zavlačuje vsako rešitev zato, da bi pričakal uspeh razgovorov med gospodarskimi strokovnjaki, ki pripravljajo načrt za novo večjo in živahnijo trgovino med vzhodnimi in zapadnimi državami. Gospodarski strokovnjaki, se posvetojejo v Berlinu. Gre posebno za trgovski dogovor med vzhodno in zapadno Nemčijo. Uspešen zaključek teh pogajanj bi dal Rusom premoč, jeklo, druge surovine in končne produkte, ki jih nekeje morajo dobiti, da bi mogli gospodarsko vzdržati v svoji coni. Sodijo, da je povečana trgovina med zapadno in vzhodno Nemčijo resnična in morda edini interes sovjetske vlade pri parizskih pogajanjih. Mislijo da je Sovjetska Rusija predvsem zaradi te trgovine parisko konferenco predlagala in na tej konferenci skušala vzbuditi vtis, novej lojalnosti in korektnosti. Upajo, da bo potem, ko bodo ti dogovori končani, možno govoriti o Višinskem vsaj glede enotne uprave celega Berlina. Radi te spekulacije se bo pariska konferenca še zavlačevala dokler gospodarski strokovnjaki ne izpustijo svojih mnenj, da bi na svojem polju dosegli čim ugodnejši sporazum.

Bivši senator Ball se je ponesrečil

Dennison, O. — Bivši senator Ball, njegova soproga in sin so se ponesrečili v avtni nesreči na cesti kakih 5 milj od tu. Senator ima razbit komolec, Mrs. Elizabeth Ball ima več manjših poškodb po rokah in nogah, sin Peter je ves opraskan, le hčerka ni bila nič ranjena. V senatorski avto je treščil truk.

električna luč ni prinesla niti državnega socializma, niti komunizma niti bankrotov, kakor so to napovedovali tisti, ki so se takrat, v letu 1935 borili proti Rooseveltovemu načrtu.

"Neverjetno slaba uprava"

Senator Hickenlooper, republikanec iz Iowe zelo bučno preiskuje komisijo za atomsko energijo. Obtožuje predsednika Davida Lillenthal in štiri druge komisarje. Prav do zadnjega časa je bila večina te komisije v republikanskih rokah. Na očelje, da je bilo veliko ljudi odpuščenih iz službe pri tej komisiji, je predsednik Lillenthal navedel, da je največji del takih, ki so deo zapustili, bilo med ženami, ki so rodile. Če naj bo to dokaz za "neverjetno slabo upravo," je dejal predsednik, potem moram povedati, da to ni niti zasluga niti slabost komisije.

Postavil se je

Kongresman John M. Vorys iz Ohia je povedal tale razgovor pred izpraševalno komisijo za naturalizacijo. Vprašanje: "Kje je Washington?" Odgovor: "Mr. Vorys." Vprašanje: "Želim vedeti kje je Washington, glavno mesto Združenih Držav?" O, posodili smo ga kar celega tja v Evropo." Vprašanje: "Ali obljubite, da boste podpirali našo ustavo?" Odgovor: "Jaz, kako pa naj? Moram podpirati ženo in devet otrok."

Novi ruski predlog kaže nepopustljivost

Pariz, Francija. — Sovjetski zunanji minister Višinski je razdelil med delegate na konferenci zunanjih ministrov svoj predlog o ureditvi administracije v Berlinu. Po tem predlogu izgleda, da tudi v tej točki ne bo prišlo do sporazuma med štirimi zunanjimi ministri velesil. Višinski zahteva, da mora komandatura štirih okupacijskih sil imeti veliko večjo oblast nad nemško berlinsko upravo, kot pa to žele zapadni zavezniki. Poleg tega Sovjeti hočejo obdržati nektrnjeno svojo veto pravico. Če poprej so se zapadni zunanji ministri izjavili proti obem tem zahtevam.

Poizkus revolucije v Boliviji

La Paz, Bolivija. — Argentinska policija je aretirala skupino bolivijskih političnih beguncev. Ti begunci so namreč morali zbežati na argentinsko stran potem, ko jih je bolivijska obmejna straža premagala po resnem boju, v katerem so napadalcu skušali začeti vstajo proti sedanjim vladnim silam. Med aretiranimi so tudi prominentni politiki in bivši bolivijski ambasador v Paragvaju. Vlada Bolivije pravi, da so uporniki imeli v načrtu, da takoj dvignejo vstajo v celi državi, kakor hitro bi ta skupina uspešla toliko, da bi premagala obmejno stražo in zasledila nekaj bolivijskih vojakov.

Slavka v Boliviji še vedno ni končana, vendar je v vseh rudarskih revirjih mir.

Molotov vodi rusko politiko s Kitajsko

Moskva, Rusija. — Molotov je določil, da bo vodil delikatno rusko politiko s kitajskimi komunisti. Mora doseči, da se bodo kitajski tovariši sedaj, ko prevzamejo oblast nad obširno državo, popolnoma vezali z Moskvjo.

Vojni avion zgorel

Hamilton Field, California. — US vojni zrakoplov je tu eksplodiral in v plamenih padel na zemljo sredi farne. Popolnoma je uničil farmersko poslopje, ki je tudi začelo goreti. Pilot je mrtev.

Zrakoplov pokopal 26 potnikov

Rio de Janeiro, Brazilija. — Brazilijanski vojni zrakoplov se je zaletil v goro blizu Florianopolisa in vseh 26 potnikov je izgubilo življenje.

Razne najnovejše svetovne vesti

WASHINGTON, D. C. — Predsednik Truman je predlagal kongresu naj ga pooblasti, da se da pomoč 150 milijonov dolarjev republiku Koreja. Predsednik utemeljuje svoj predlog, da je to najboljši gospodarski izhod in najbolj učinkovito sredstvo, da bi se dosegla zdrava demokratična uprava ter red in mir na Koreji ter na celem Daljnem Vzhodu.

BELGRAD, JUGOSLAVIJA. — Begunci iz Albanije pove-

do, da albansko ljudstvo v splošnem strda. Sovjetska Rusija ni izpolnila obljub, ni dobavila hrane, niti oblačil, niti drugega blaga, ki ga je poprej Albanija dobivala iz Jugoslavije. Vojaška dolžnost je v Albaniji splošna in kar neomejena. Nekateri vojaki služijo že preko treh let, dasi je po zakonu obvezna vojaška služba določena na dve leti. Tudi vojaki imajo skrajno slabo hrano in je zaradi tega veliko dezertirjev.

LONDON, ANGLIJA. — Britanska železničarska stavka je dejansko tako splošna, da so morale obstati vse železnice na vzhodu in severovzhodni strani države. Za Binkošne praznike Britanci niso mogli potovati nikamor. Stavka je toliko bolj neprijetna, ker je vlada podprla vse železnice, pa se je izkazalo, da so uslužbenci z državno upravo prav tako nezadovoljni, kakor po-
prej s privatnimi družbami.

Arabska delavnost v severni Afriki

Hočejo nagnati vse tuje oblasti — Trgovinska pogajanja z Italijo.

Cairo, Egipt. — Arabski nacionalisti v Tripolitaniji bodo proglasili kar svojo vlado Tripolitanije. Ta vlada se bo začela takoj pogajati z Italijo za trgovinsko in gospodarsko sodelovanje. Arabci žele in mislijo, da bodo dosegli z gospodarskimi ugodnostmi, ki bi jih dali Italiji, da bi Italija podpirala nezavisnost Tripolitanije. Predsednik arabskih nacionalistov je že odpotoval v Tripolis radi izvršitve ter načrtov.

Libijski Arabci in nacionalisti se bore istotako za popolno neodvisnost. So v tem oziru še radikalnejši kot voditelji Arabcev v Tripolisu. Libijski nočejo ničesar slišati o britanski upravi. V glavnem so vsa arabska plemena severne Afrie najodločnejša za to, da preneha vsaka tuje-rodna vlada nad temi deželami in da naj celo severno Afriko prevzamejo v svoje roke ljudstva teh pokrajin sama. Cairo je tudi sedaj center severno-arabskega gibanja in skuša vplivati med posameznimi pokrajinskimi interesi, da bi bila cela arabska nacionalna fronta kolikor mogoče enotna.

Mrs. Bolton za obvezno vojaško službo ženskih oseb

Washington. — Kongresnica Mrs. Frances Bolton je predlagala naj se s posebnim zakonom določi, da morajo tudi ženske odslužiti obvezni vojaški rok, da se privadijo vsem poslom za katere je ženska najprimernejša v pomožnih upravnih zdravstvenih, vzgojnih in drugih službah v vojni. Kongresnica pravi, da moramo biti pripravljeni braniti domovino in ta priprava zahteva, da so pripravljene tudi žene.

Ne odlašajte!

Nabavite si BESEDNJAK DR. KERNAdokler je še zaloga. Naročite ga lahko v naši upravi. Pošljemo tudi po pošti, če pošljete \$5.25 v ameriških dolarjih. Amerika Domovina 6117 St. Clair Ave. Cleveland 3, O. U. S. A.

Razne drobne novice iz Clevelanda in te okolice

Clevelandski župan. — Demokratski člani mestnega sveta so enoglasno izjavili, da žele, da sedanji župan Burke zopet kandidira za župana pri prihodnjih volitvah. Pa ni hotel nič povedati ali bo ali ne. Ko se jim je zahvalil, je rekel, da se bomo itak zopet videli v novembru.

Na bolniški postelji. — Frances Koci, 389 E. 161 St. se nahaja zelo bolna na svojem domu. Prijateljce so vabljeni, da jo obiščejo.

Prva obletnica. — V petek ob 8:30 bo v cerkvi sv. Vida maša za pok. Frank Suhadolnik v spomin prve obletnice njegove smrti.

Sprememba seje. — Društvo Mir št. 10 SDZ bo imelo v nedeljo ob 1 dop. redno sejo namesto ob 1 popoldne v navadnih prostorih.

Deveta obletnica. — V četrtek ob 7:15 bo v cerkvi sv. Vida maša za pok. William Svigel v spomin devete obletnice njegove smrti.

Redna seja. — Društvo sv. Ane št. 4 SDZ ima svojo redno sejo v sredo ob 7:30 zvečer v navadnih prostorih. Vse članice ste prošene, da se gotovo udeležite.

Seja pripravljene odbora za Slovenski Katoliški dan. — V četrtek, 9. t. m. bo ob 9. uri v Slovenski Katoliški dan odbora za Slovenski Katoliški Dan v Clevelandu. Odborniki, zlasti izvoljeni načelniki odsekov naj gotovo pridejo na sejo. Vabimo pa tudi vse druge katoličane in jih lepo prosimo naj pridejo, da se posvetujemo o pripravi, ki jih moramo še opraviti. Seja je v šoli Sv. Vida. Prosimo bodite točni, da bomo mogli hitreje končati, ker nekateri morajo zgodaj na jutraj na delo. — Tajnik.

Komunizem še grozi v Italiji

Rim, Italija. — Italijanska krščanska demokratska stranka ima svojo nacionalno konvencijo v Benetkah. Na konvenciji sta govorila predsednik vlade Alcide de Gasperi in notranji minister Mario Szelba. Oba sta posebno na p a d l a komunistično stranko in obsodila laži njenega predsednika Togliatti-a. Togliatti je namreč po prihodu iz Prage dal izjavo, da je v čehoslovaški popolna svoboda, v Italiji pa je ni. De Gasperi je rekel, da Togliatti dobro ve kako da laže. Notranji minister Szelba je povdarjal, da je v Italiji še vedno velika komunistična nevarnost. Še vedno Italiji grozi komunističen upor in nasilje. Radi tega ni drugega sredstva kakor neprestano krepiti in množiti varnostne sile, ki jih ima država za svojo obrambo na razpolago. S temi besedami je notranji minister hotel povedati, da bodo komunisti naleteli na oster nastop njegove policije, če bodo skušali delati nove nemire in upore v Italiji.

Zopet nemiri v Boliviji

La Paz, Bolivija. — Minister za notranje zadeve je izjavil, da so policijske straže preprečile vdor nekaterih nasilniških grup preko meje v državo. Minister pravi, da je bil načrt, da te bojne skupine izvrše prevrat v državi. Namignil je, da Argentinija podpira obmejne nemire.

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DEBEVEC, Editor) Cleveland 2, Ohio
6117 St. Clair Ave. Henderson 9523
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

JUNE						
SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

No. 112 Wed., June 8, 1949

Slovenski katoliški dan

Trudimo se in prizadevamo, da bi imeli katoliški Slovenci letos v Clevelandu lep skupen nastop — Katoliški dan dne 3. julija. Morda bo kdo rekel čemu je to potrebno. Katoličani imamo itak svoje katoliške župnije, tam imamo svoje stanovske, verske, cerkvene organizacije in storimo vse kar moremo, da smo koristni. Posebna slovenska zborovanja v Ameriki niso za te namene nič več potrebna.

Tako govore taki, ki imajo svoje slovenske župnije, ki žive v skupnih naselbinah, kjer je vsega slovenskega vedno dovolj na razpolago. Pri tem ne pomislijo, da je vendar povsod naših ameriških naseljenec, če ne več, ki žive v tujih okolih. Res so se zadnja leta po večini začeli lepo življati. Zlasti mladi rod morda še prehitro hoče pozabiti na svoje slovenstvo, želi biti samo popolen Amerikanelec ter se zato izogiba vsega kar bi bilo posebnega slovenskega. Vendar je še vedno tu dovolj ljudi, ki si žele enkrat ali večkrat priložnosti, da čisto po svoje, med svojimi, v naši besedi in na način našega izražanja izpovedo svoje katolištvo in se zanj navdušijo. Vsak dober katoličan v Ameriki bo rekel in pritrldil, da so take posebne narodne verske in cerkvene manifestacije pri sedanjem stanju naše družbe še potrebne in še dolgo bodo.

Je že dobro in prav, da Slovenci pridno sodelujejo v farnih skupnostih kjerkoli pač žive. Biti živ sodelavec svoje župnije to je prva dolžnost in potreba vsakdanjega življenja. Prav to vsakdanje življenje pa zahteva, da se večkrat na posebne načine budimo k njemu, da se na posebne načine navdušimo. Slovenci v Ameriki smo to vedno čutili in zato imamo svoja romanja in pobožnosti, zato smo že večkrat priredili svoje posebne manifestacije, na katerih smo nastopili kot slovenski ameriški katoličani.

Sedaj pa časovne razmere posebno zahtevajo, da to storimo. Imamo posebno izrazit boj med kraljestvom teme in kraljestvom luči. Po drugi svetovni vojni se je tudi Ameriki silno približala nevarnost bojne brezboštva, ki je popopala že toliko narodov. Redko kdaj sta si bila tabor Kristusov in tabor satanov tako izrazito nasprotna, tako jasno razdeljena in redko kdaj je bil tabor satanov tako strašno grozeče močan kot ravno sedaj. Redko kdaj smo bili Slovani v tako težkem položaju kot sedaj, ko se nas splošno smatra, da smo vsi zastopniki satanove vojske, ki grozi, da bi uničila kraščansko kulturo. Tu v Ameriki imamo redko priložnost in dolžnost, da manifestiramo, da to ni res. Z vsemi našimi močmi skušamo razbijati to napačno mnenje o nas. Treba je, da to potrdimo tudi na javnem nastopu.

Sveti Oče nas kliče. Radi izrednih razmer, radi posebnih nevarnosti, ki sedanjemu krščanstvu groze, je oklical Sveto Leto. Sveto Leto naj bo leto molitve in obnove verskega življenja, leto zbiranja tabora Kristusovega, leto katoliških nastopov in manifestacij, leto duhovne obnove in leto priprav za boje, ki nas čakajo, če hočemo zmagati v silnem nastopanju satanovih moči. Prav je in potrebno, da ameriški Slovenci tudi na svojem posebnem zboru povemo, da se odzivamo klicu zastopnika Kristusovega na zemlji, da smo tu. Čim več nas bo na Katoliškem dnevu, čim bolj ga bomo pripravili in izvršili, tem več se nas bo vrnilo v naše domove širom Amerike navdušenih in trdnih v boljše.

Slovenci v Ameriki imamo posebno častno nalogo, da se posebej prizadevamo, da bi naš brat, član našega naroda dosegel čast oltarja. Bila je božja volja, da je slovenski veliki duhovnik in misijonar Kristusov prišel ravno v Ameriko in tu našel najprimernejši delokrog za širjenje Kraljestva božjega. Bila je posebna milost, da je prav tu v tej deželi, ki je sedaj naša domovina, našel torišče za uveljavljanje svojih izrednih sposobnosti in darov, svoje izredne pripravljenosti da izgori za svojega in našega Boga.

Amerikanci vseh narodnosti prirejajo leto za letom pobožnosti, da bi naš škof Friderik Baraga postal svetnik in pri Bogu priznan priprošnjik. Če to delajo vsi narodi, koliko bolj smo to storiti dolžni mi Slovenci, saj je škof Baraga bil sin slovenske matere in smo redek narod, ki v vesoljni katoliški Cerkvi še nima uradno priznanega svojega sina, ki bi bil dosegel čast oltarja.

V tem bi bil trojni namen in pomen Katoliškega dne 3. julija v Clevelandu. Zbrati želimo vse Slovence, ki so katoličani in hočejo, da so delovni, aktivni katoličani, da se ob svetniškem liku škofa Barage navdušijo za Boga, vero in cerkev. Skupno hočemo prositi za milost, trdnosti in odločnosti, da bi v nevarnostih sedanjosti ne padli, da bi vedno in dosledno stali v taboru krščanstva, da bi mogli čim več prispevati za zmago Kristusa in Njegove vojskujoče Cerkve v sedanjem gigantskem boju, ko satan dobiva izrednih moči in grozi uničiti svobodo vere in svobodo čiščenja božje-

ga za nas in naše otroke. Zato nastopamo kot izpovedovalci vere, branilci svobode, borilci za Boga in Njegovo podobno v nas, za Njegov mir med nami in za njegov red v družbi. Da bomo pa to mogli biti, zato bomo na Katoliškem dnevu manifestirali tudi svojo sinovsko vdanost Svetemu Očetu in sklenili, da bomo kar moč vestno izpolnili Njegova navodila za Sveto Leto, ki naj bo leto potrebnih milosti tudi za nas in našo toliko ljubljeno Ameriko.

Da tudi za Ameriko bomo nastopili, bomo prosili in molili. Blagor Amerike je naš blagor, njen mir je naš mir, njeno blagostanje je naše blagostanje, njen red je naš red.

Hočemo manifestirati našo trdno voljo, da bomo kot državljani te največje organizirane družbe, ki razpolaga z največjo svetno močjo, zvesto in vztrajno branili njene temelje in svetinje proti vsem in vsakemu sovražniku, da smo njeni zvesti in zavedni državljani, posebno ponosni, da v sedanjosti zmede ona tako častno vodi svet v obrambi osebne svobode, za nedotakljivost osebne časti, za svobodo veroizpovedi in kulturnega udejstvovanja, da tako odločno nastopa proti zaslužnjivanju duha in svobodnega življenja ljudi in narodov, da tako nesebično čuva mir in stremi, da bi se trajno utrdil.

Odprti srce, odprti roke. . .

P. Bernard Ambrožič

Oni dan je pa bilo v našem D.P. centru na 149 Madison v New Yorku posebno zanimivo. Velika miza v "konferenčni sobi" je bila od enega konca do drugega in vse poprek pokrita s samimi čisto novimi fotografiranimi slikami. Razume se, da sem bil jaz toliko radoveden, da sem se sklonil nad slike in pogledal, kaj bi mi rade pokazale. Takoj sem videl, da vse kažejo samo eno: družino novega Amerikana ZDRAVKA NOVAKA, ki je sredi maja priplaval v Ameriko iz Spitala na Koroskem na ladji Eltinge. Če ni bilo vsaj 35 slik, naj me kolikoli breme. Pa vsaka je kazala Novakove od kake druge strani, v kakem drugačnem položaju. Na eni sliki sedi g. Novak na traktorju in se drži kot bi bila vsa Amerika njegova. Na drugi objema hčerka Magda lepega ameriškega telčka in vsak lahko vidi, da je obema prijetno pri srcu. In tako dalje.

Zakaj so se Amerikanci takoj zaljubili v Novakovo družino, kakor hitro so jo zagledali ob prihodu v Boston, jaz v resnici ne vem. Saj napačnega ni v tem nič, pa tudi ne zavdam nič ne Amerikancem in ne Novakom. Samo povem, kakor je in sem sam videl. Ko so v Bostonu Novakovi stopili na peron, je bil neki fotograf neprestano za njimi. Od vseh strani jih je "obstreljeval". In ko so bili drugi že na tem, da sedejo na vlak, je prišlo naročilo: Novakovi ostanejo v Bostonu do jutri. Njihovemu sponzorju se pošlje telegram, da ne bo v skrbeh. Čez noč bodo Novakovi v hotelu, jutri zjutraj jih odpeljejo na neke farmo in tam bomo napravili še več slik.

Jaz nisem imel nič zoper to naredbo, ki se je glasila kakor kak diktat, Novakova gospa je pa bila naenkrat v skrbeh, balala se je, da bo njenim malim kmalu pošla potrpežljivost — če ne morda celo nje sami. Moral sem posredovati, da so jih takoj odpeljali v hotel in dati otrokom priliko, da se odpočijejo. Res so jih odpeljali, in od takrat nisem več videl Novakovih, pa tudi nič zvedel, kako se jim je godilo tisto noč in drugi dan. Se le ko sem zagledal tisto razstavno sliko v našem centru, sem si začel malo predstavljati, kako je bilo. Prav slabo gotovo ne, tako se da sklepati iz slik.

Tako so torej Novakovi, ki so bili med prvimi večjo skupino naših novih Amerikancev, takoj po prihodu v to deželo doživeli eno pristno "amerikanščino". Slika, slika, slika! Ne vem, kje so sedaj Novakovi, ko to pišem. Upam, da se jim kar dobro godi in da jim ni dolgčas po Spitalu. . . Povedal sem pa to storijo zato, ker se mi zdi na svoj način prav zanimiva. Drugi bodo Amerikanci, ki

ste sedaj še begunci, pa ne mislite biti več dolgo, pa nikar ne pričakujte, da bodo stari Amerikanci za vsakim takoj ob prihodu hodili s "kamero" in vas lovili vanjo kot so Novakove. Zakaj so se ravno nad to družino spravili s takim zanimanjem, se ne da drugače prebruntati, kakor da človek vzame v roke egiptovski "trampihl" in ga prešturira od prve do zadnje strani. Jaz bi to rad naredil, pa moram tipkati kolono.

In to tudi ni kar tako. Tu na pisalni mizi leži cel kup pisem, ki jih je pošta ravnokar prinesla. Površno sem jih pregledal in videl, da je v njih vse polno prošanj. . . Sponzorje dobite za tega, pa še za tega, pa še za onega. . . Kaj denarja pošljite za tega in tega bolnika, za to in to zapuščenno vdovo s kopico otrok. . . za ta in ta odbor, ki mora pomagati beguncem, da morejo na pot pripravi papirje za odhod. . . Posredujte za tega in tega, ki ga IRO po krivici odklanja, da ne more v Ameriko, čeprav ga tam sponzor — stric, brat, prijatelj — komaj čaka. . .

Kapljica tolažbe in nekoliko židane volje pri taki pošti pride v človeka ob poročilu z Ely, Minnesota, kot ga je danes čitali v Ameriški Domovini. Imeli so zbirko za LIGO in so poslali \$400! Veliko je to in poznalo se bo. Hvala Bogu in hvala rojakom in rojakinjam na Ely! O, ko bi še drugod uvideli, da je nujno treba na ta in podoben način še nekaj časa pomagati! Zares je stvar taka, da ne moremo in ne smemo še prenehati z zbirkami. Ne gre drugače, magari napremo svoje zadnje sile (pa ni tako hudo!), ne smemo pustiti svojih rojakov tam na cedilu ravno sedaj, ko se jim odpira svet in obeta novo življenje!

Kdor med vami še ni prepričan, da mora tako biti kot pišem, zanj bi želel, da bi sam videl dvoje: PRVIČ naj bi videl, koliko sitnosti, potov in stroškov ima begunc v Avstriji ali Italiji, preden opravi vse formalnosti in se ukrcna na ladjo. V tem pogledu so ameriške in druge oblasti tam kar neverjetno brezobzirne in klječejo spet in spet, pustijo čakati spet in spet, naročajo to in ono, da beguncem res že odpovedujejo živci. Namesto da bi uradi in uradniki šli med begunce, pa sedijo na primer v Rimu, pa kličejo begunce iz vseh kotov Italije v Rim. Pa ko bi bilo z eno petjo opravljeno! No, saj vam bodo begunci, bodoči Amerikanci, sami dosti vedeli povedati in vam gotovo že pripovedujejo. Saj je v Avstriji in Nemčiji ista storila.

DRUGO, kar bi rad pokazal vsem, ki čitate te vrstice, se pa obrzi begunce, ko stopijo na

ameriška tla. Seveda se še amrom niso spetili od svojih stisk in bridkosti, tudi tu morajo iti še skozi vse mogoče ceremonije, ampak vsi čutili, da so zdaj prav ob koncu svojih blodenj — samo še malo potrpljenja. Kako veselo pogledajo, kako se jim zasveti obraz, ko jih nekdo pozdravi na tej strani morja v njihovem jeziku! Z enim samim pogledom iz teh oči si poplačan za vse, kar si kdaj storil za olajšanje bede beguncem! Škoda, da ne morete vsi biti tu v New Yorku ob prihodu begunskih ladij, da bi sami videli, kako gre ta reč od rok. Vsi bi si nabrali toliko hvaležnosti iz begunskih src, kot kaže, da se je bo nabrala na primer Zajčeva Kristina iz New Yorka!

Nekaj časa sto jih je že srečno v USA, drugi so na potu. Nadalje kaže, da bodo kar precej redno prihajali. In zdaj je tisti čas, ko moramo stari slovenski Amerikanci napeti vse sile, da se izkažemo za take, kakršni moramo biti, pa čeprav smo se že kaj naveličali. Nekdo je rekel: Saj vsa ta reč v resnici ni tako težka, kot morda izgleda. Ljudi je seveda treba priganjati, da se za kakor reč zavzamejo. Ko se pa enkrat zavzamejo, gre samo od sebe. In to je treba vedeti: Nikoli ne boš ljudi navdušil za kakor reč, če jim zraven dopoveduješ, da jih ne bo nič "košta-lo". Nasprotno! Kar "košta", to ima pri ljudeh veljavo! Zato bi jaz rad tole naročil: Ker ne morete prihajati sem v New York pozdravljati prihajajočih beguncem, pozdravljajte jih s tem, da pošljate svoje darove za LIGO! Ko tu sprejemamo begunce, nas malokdo sprašuje, kaj ga čaka v Ameriki, skoraj vsak pa prosi: Tega in tega vam priporočam, storite kar največ mogoče za one, ki so ostali za vami, da se ne vedo, če bodo mogli kdaj nastopiti isto pot. . .

In zdaj je tudi čas, da obdržimo zveze in stike z novimi Amerikanci, ki so že tu, in z onimi, ki so na tem, da vsak čas pridejo. Kako bomo te stike obdržali, še ni popolnoma jasno. Zaenkrat pri LIGI in v našem centru pri NCWC v New Yorku vemo za vse naslove novih. Vemo, kam je kdo šel. Ne vemo, pa če ih kako dolgo bo na sedanjem naslovu tudj ostal. Naročam to: Kakor hitro kdo spremeni naslov, naj o tem poroča sem v našo ofico. Napíše naj naslov na nas tako: SLOVENIAN DESK, WRS-CNWC, 149 Madison Ave., New York 11, N. Y.

In! Novi Amerikanci skušajte čimprej zainteresirati VSO svojo okolico za pomoč onim, ki so ostali za vami! Moja kolona je že naprej napovedovala, da bo prišlo med nas novo življenje, ko boste vi tu. To novo življenje se mora pokazati tako, da se bodo oglašali novi sponzorji in da bodo prihajali v večji meri darovi v blagajno LIGE! Čim več vas bo od meseca do meseca, tem bolj se mora vse to poznati. Na delo, na veselo in pogumno delo! Velike so naše naloge, Če bi vi še kar naprej ostali na onostrani morja, bi morda vi tam začeli omagovati, mi pa tu. Zdjaj smo SKUPAJ in v skupnem delu lahko še ZELO veliko dosežemo.

V nedeljo 3. julija

Cleveland, Ohio. — V nedeljo 3. julija bo shod. To bo dan slovenskega vernega ljudstva v Ameriki. Dan, v katerem se bomo spomnili na svoje drage v domovini in na mladostna leta, ki smo jih preživeli v svoji rojstni domovini. Spomnili pa se bomo tudi onih, ki

je nagromedeno marmornja in drugih dragocenosti, vse kaže: mi smo bogati, vendar so mi naše cerkve bolj vse; razkošje je, ni pa vere, te cerkve so mrtve, le nekatere izmed njih, zlasti Marijine, so bolj domače. Tudi sicer je precej drugače kot pri nas. K nedeljski službi božji pride morda kakir 7% vernikov, drugih 93% se ne zmeni za vero, pa so vsi "globoko katoliški". Kako se pozna, da ni duhovnikov, da ni pridig, da v šolah ni bilo krščanskega nauka, da nimajo organizacij.

Važno je tukaj samo to, da ima duhovnik vedno talar in tonzuro pa kravjek na glavi (tako imenuje neki tukajšnji naš gospod duhovniški klobuk). Tudi jaz ga včasih natakem na glavo, navadno pa hodim odkrit. To je najvažnejša božja in cerkvena zapoved po mišljenju Argentinecev.

Rož je po vrtovih in kupe, na oltarjih pa deset let stare papirnate, cerkveni prtji vsi strgani, za vel. noč sem prinesel svojega za glavni oltar. Pa je mesto!

Zašel sem. Mesto Buenos Aires ima mnogo jernih parkov, živalski vrt, botanični vrt, umetna jezera in vodomete, lepe spomenike na vseh koncih mesta. Posvečeno pa je Mariji, saj ima tudi ime: Santa Maria de Buenos Aires — Sveta Marija dobrega zraka.

Dobre tri tedne sem bil v njem, pa sem ga sit do grla. Kar vesel sem bil, ko sem dobil poziv od škofa v La Plati, naj se pripravim čimhitreje za odhod v San Nicolas. Na karti sem ga iskal — daleč bom od drugih Slovencev. In res ni v bližini nobenega. Zato si pa včasih pišemo. Vitovi služijo pri nekih milijonarjih 600 km od tukaj. Gospa J. je pri možu v mestu, pa tudi nimata pravega stanovanja. In tako bi vam lahko pripovedoval skoro o vseh. Pa to so bolj začetne težave. Saj živeti se da, če imaš delo. V tovarni zaslužiš za pet-čevni radio v 12 dneh, kruh je skoro zastoj, enako o-lje, moka in sladkor.

Poznam zidarja, ki zasluži na dan 70 pesov (akord), tesarji imajo 26 pesov, enako mizarji; v tovarnah začetnice okrog 10 do 11 pesov. Kila sladkorja je 50 centavov, olje liter 80 centavov, moški usnjeni čevlji 40 do 60 pesov, cela obleka 170. Ženske nylon nogavice 15 pesov, petčevni radio 250 pesov itd. Hše kupovali ne bomo, vendar revščine tudi ne bomo tolkli. (Ko smo mi prišli sem, je bil 1 dolar 10 pesov).

Ziveti bi se tu dalo, če ne bi bilo. . . Slovence tam nekeje za morje in oceani. Tako pa nas le domov vleče. Vsak pravi: če vse pustim tu, samo da še domov pridem.

Včeraj sem bral zgodbičico: — Ko je Bog svet ustvaril, so angeli neprestano prosili, naj jim vsaj malo posodi svojo vse-mogočnost, da bodo še oni kaj naredili. Ker so tako lepo prosili in bili pridni, jim je Bog ustregel. Pa so nanesli skupaj gore in gozdove, doline, jezera in potoke, pa pravi Bog: "Saj tu ne bo nihče živel. Vsak bo ušel iz te revščine." Pa so angeli spet preprosili, da je ustvaril v ta svet Tirolica in da ne bi ušel, mu je ustvaril še domotožje. Slovencev ga je tudi.

Vidim sicer, da ga nekateri znajo utopiti v pljači — ti vsi so izgubljeni za vero in domovino. Večina pa se zaveda, kaj zahteva od nas Bog in naša domovina, da tudi v tujini ostanemo zvesti narodnim izročilom.

Pozdrav vsem šolarjem, ministrantom in vsem Slovincem sploh v Kellebergu in povsod po svetu. Vseh se še doró spominjam in mislim na vas ter vam pošiljam svoj blagoslov. Bog daj, da bi se kmalu zopet vsi sešli v veliki radosti tam na Brezjah pri naši Materi in Kraljici. Bog vas živi! — F. J.

S pota v Argentino

(Konec.)

Na prvi pogled bi obupal. Saj ni mogoče priti čez cesto v tem direndaju. Pa je prav enostavno. Cesta je široka, razdeljena, po levi dol in po desni gor, gledaš samo na eno stran, na sredi pa si moraš odahneti in ustaviti, potem pa na drugo stran. Nesreče skoro ni, avtomobil ustavi skoro na mestu. Saj je strašna kazen, če avtomobilist povzi pešca. Da te le malo sune v komolec, že dobiš kakih 50 pesov. Marsikdo se nalašč nastavlja, kar povzi me, boš pa plačal. Stermenskičev Marjan bi bil lahko bogat postal, če bi ne bil tekel. Kdor pa teče čez cesto, je nesreče sam kriv.

Jaz se nisem takoj znašel, zato se mi je zdelo bolj varno peljati se. In sem se peljal s podzemno. Nobenega spredelnika, niti voznega listka. V avtomat vržeš 10 centavov, vrata se odpro, vstopiš in se voziš kolikor hočeš. Gre pa kot strela, je najhitrejša in najcenejša. Pa kako je vse umetno. Navzgor se še po stopnicah ni treba truditi, grede kar same naprej. Prvič sem padel na njih. Drugič sem bil pa bolj kunšten: vsedel sem se na spodnjo stopnico in na zgornji vstal. Ni to coprnja? Gradili so pa vsi nemški. Tramvaj je last Angležov. Železnica je tudi bila, lanj pa jim jo je Peron, naš predsednik vzel. Sedaj je državna. Voz malo bolj nerodno, tudi podražili so jo, je pa le "naša".

Buenos Aires ima mnogo cerkva; samo Mariji posvečenih župnih cerkva je v mestu 34, pa še veliko drugih! Nemogoče je vse obiskati. V nekaterih

A. S. Puškin:

Kapetanova hči

"Z nami je Bog," je govorila Akulina Pamfilovna. "Bog naj raznese oblake nad našo glavico. Ede, Svabrin, to se mora reči, to vam je pravi tiček!"

V tem hipu so se odprla vrata in vstopila je Marja Ivanovna z nečim nasmehom na blede licu. Slekla je bila svojo kmetičko raševino in zopet je bila oblečena kakor prej, preprosto in ljubko.

Prijel sem jo za roko in dolgo nisem mogel spraviti besede z jezika. Oba sva molčala od preoblihi srčnih čustev. Gospodar in gostopinja sta zapazila, da sta nama na potu, zato sta ostavila sobo.

Ostala sva sama. Vse je bilo pozabljeno. Govorila sva in se nista mogla nagovoriti. Marja Ivanovna mi je pripovedovala, kako se ji je godilo po vseh trdnjavah, opisala mi je vse groze svoje usode, vse muke, katere ji je povzročal gnusni Svabrin. Spominjala sva se tudi prošlih srečnih dni. Oba sva plakala. Končno sem ji razodel svoj načrt. Da bi ostala v trdnjavi, ki je bila v oblasti Pugačova in pod upravo Svabrina, ji je bilo nemogoče. Na odhodu v Orenburg niti misliti ni bilo. Svetoval sem ji, naj gre v našo vas k mojim roditeljem. Sprva se ni mogla odločiti; znana mržnja mojega očeta do nje jo je strašila. Toda jaz sem jo pomiril. Vedel sem, da si bo oče šel v srčno in dolžnost, sprejeti pod svoj krov hčer zaslužnega bojvodka, ki je padel za domovino.

"Draga Marja Ivanovna," sem ji rekel slednjič. "Jaz te imam že za svojo ženo. Nenačrtni dogodiljaji so naju nerazdružljivo združili, nič na svetu naju več ne razdruži."

Marja Ivanovna me je poslušala prosto, brez hlinjene zadrege, brez iznajdljivih izgovorov. Tudi ona je čutila, da je njena usoda združena z mojo. A ponovila je, da more postati le z dovoljenjem mojih staršev moja žena. Jaz ji nisem ugovarjal. Goreče in iskreno sva se poljubila, in s tem je bilo med nama vse sklenjeno.

Čez eno uro mi je prinesel kazakiščki podčastnik s čačkami Pugačova podpisano propustnico in me pozval v njegovem imenu k samozavancu.

Dobil sem ga popolnoma pripravljenega za odhod. Ne morem povedati, kaj sem čutil, ko sem se poslavljaval od tega strašnega človeka, od tega izmečka, ki je bil zoper vse grobovit, izoper mene ne. Zakaj bi ne povedal resnice? V tem hipu me je silno vleklo neko sočutje k njemu. Silno sem ga želel iztrgati iz srede lopovov, katere je vodil, in rešiti njegovo glavo, dokler je bil še čas. Svabrin in ljudstvo, ki se je zgrinjalo okoli naju, sta me zadržala, da mu nisem razodel vsega, česar mi je bilo polno srce.

Razšla sva se kot prijatelja. Ko je zagledal Pugačov med množico Akulino Pamfilovno, j

ji je papretil s prestom in ji značilno pomežiknil. Potem je sedel v kočijo, ukazal pogratiti proti Berdi in se se bili pote gnili konji, ko se je še enkrat naslonil iz kočije in mi zaklical:

"Zbogom" vaše blagorodje, morebiti se še kdaj vidiva."

In v resnici sva se zopet videla — toda v kakšnih okoliščinah! ...

Pugačov je odšel. Še dolgo sem gledal na belo stepe, po kateri je letela njegova trojka. Ljudstvo se je razhajalo. Tudi Svabrin se je skril. Vrnili sem se v hišo očeta Gerasima. Tu je bilo že vse pripravljeno za naš odhod; nisem se hotel dalje muditi. Vse najino premoženje smo maločkoli na star koleselj pokojnega kapetana. Kakor bi mignil so napregli kočijaži konje. Marja Ivanovna se je šla poslavljati od grobov svojih staršev, pokopanih v cerkvi. Hotel sem jo spremiti, toda prosila me je, naj jo pustim samo. Čez nekaj minut se je vrnila vsa objokana; točila je tihe solze. Voz je obstal pred vrati. Oče Gerasim in njegova žena sta prišla na prag. Marja Ivanovna, jaz in Palaška smo sedli v kočijo; Saaveljič je zlezel na sedež poleg kočijaža.

"Zbogom, Marja Ivanovna, moja golobica! Srečno, Peter Andrejič, s kolajni jasi!" je klicala dobra popova žena. "Srečen pot, dal vama Bog srečo obema!"

Odpeljali smo se.

Pri malem oknu kapetanove hiše sem videl stati Svabrina. Njegov obraz je sražal mravno zlobo. Nisem se hotel zmagoslavo veseliti nad uničenim sovražnikom, zato sem obrnil oči v stran.

Oddelali smo skozi vrata trdnjave in za vsolet zapustili Bjelogorsk.

XIII.

Zapor.

Ne bodite hudi: velevala mi ukaz, da še to uro naj v zapor odvedem vas.

"Ubogajte ukaz, a upam, mi čudno zadevo to poprej pojasnite še vlijudno."

Knjažnin.

Tako nepričakovano sem bil združen z drago deklico, zavoljo katere sem se še davi mučno vznemirjal, da samemu sebi nisem verjel, ampak doživali so se mi vsi dogodki prazen sen. Marja Ivanovna je gledala zamisljeno, zdaj na mene, zdaj na cesto; videti je bilo, da se tudi one ni še zavedla. Oba sva molčala. Najini duši sta bili pretrujeni. Neopazno je potekel čas, čez dve uri smo že dospeli v bližnjo trdnjavo, katero si je bil tudi Pugačov podvrnil. Tu smo premenili konje. Po hitrosti izpreznanja in po presenetljivih uslužnostih bradatega kazaka, katerega je bil postavil Pugačov za poveljnika trdnjave, sem spoznal, da me imajo za osebnega samozavancovega prijatelja, za kar sem se moral menda zahvaliti blebetavemu vozniku.

Odpeljali smo se dalje. Začelo se je mrčiti. Blizali smo se mestecu, kjer se je nahajal po besedah bradatega poveljnika močan oddelek na pohodu, da se pridruži samozavancem četam. Straža nas je ustavila. Na vprašanje: "Kdo je?" je odgovoril voznik z močnim glasom:

"Čarjev boter s svojo gospodinjo."

Mahoma nas je obkrožila truma huzarjev s strašnimi psokami.

(Dolje prihodnjič)

Ob tridesetletnici polovanja iz Rusije v Jugoslavijo

(Jože Grilina)

Ko smo se zjutraj odpravili na pot je prišel sorodnik ... ki je služil pri četah Petljure ter povedal, da so boljševiki zavzeli Kijev. Tega so se pa ondodni prebivalci bali, da bi tudi nje ne dosegli boljševiki. Jaz pa seveda nisem maral ne za boljševike ne za petljurovce, pa sem bil tem preje v redu, da nadaljujemo pot proti cilju.

Zahvalivši se dobrim ljudem za prenočišče, smo jo naglo ubirali po cesti. Burja je malo pomenjala ter je postala bolj topla, le zametov je bilo precej. Hiteli smo naprej in računali, koliko kilometrov je še do Tarnopola, v upanju, da še danes dosežemo tja. Rus je silil, da bi se najeli kakega voznika, da bi nas peljal. Čeh je pa dejal: Kdo nas bo pa peljal po takem potu? — In takega mnenja sem bil tudi jaz, in tako smo korakali naprej. Opoldne smo se ustavili pri nekem Judu, kjer smo si privoščili kave; za denar seveda, ker pri Judu boš težko kaj dobil brez denarja in to čega je treba odšteti večjo vsoto kot drugje. No, pa ker brez denarja nismo bili, je že šlo.

Pri Judu sem potem menjal ruske rublje in mi je dal še kar dobro ceno. Za dva carska bankovca po 25 rubljev mi je plačal po 2 kroni in 10 vinarjev za rubelj; za ostale manjše bankovce pa po dve kroni za rubelj. Izmenjal sem za okrog 120 ruskih rubljev in tak do-

bil precej kronc. Seveda je pa Jud izmenjal samo carske bankovce; druge bankovce, kot — Kerenskijske, Donske, Ukrajinske in boljševiške ni maral; saj jih pa jaz tudi nisem imel in sem jih že prej oddal, pa držal samo carske. Srebrnega denarja pa nisem nikjer maral oddati, pa naj je bila cena taka ali taka. To sem hotel obdržati za spomin na Rusijo in ga imam še danes.

Ko smo pri Judu opravili, smo šli naprej, da pridemo še pred nočjo do Tarnopola. Toda kar je preveč, je preveč. Pregovor pravi, da preveč napeta struna rada poči in ni dosti manjkalo, da ni tisti večer počila tudi struna mojega življenja. Preveč sem silil, kar naprej in naprej. Saj je dolgo šlo kar dobro, a tisti dan proti večeru sem pa začutil neko čudno utrujenost, ki se je poznala posebno v nogah in sem vedno bolj s težavo hodil; svojih dveh tovarišev nisem mogel več dohajati, pa sem ju prosil, naj se gresta bolj počasi. Še zmenila se nista in stopala svojo pot naprej.

Nekaj časa sem se še žuril in pehal naprej, zlasti ko sem videl, da ni več daleč do Tarnopola. Noge so se mi pričele tresti, tovariša sta bila že daleč pred menoj in jaz še vedno v upanju, da le zmagam, zbečem vse sile, da grem naprej. Pa ni šlo. Nekaj me je mikalo, da bi najraje legel k počitku pa potival. To bi bilo pa ne-

Mala Idil Biret, ki si mora podložiti na klopec pri pisanju telefonske knjige, da lahko doseže tipke pisane. Vidimo jo, ko igra svojo lastno kompozicijo "The Little Railway". Je stara 7 let in po rodu Turkinja. Turška vlada jo je na svoje stroške poslala v Pariz v svrhu študija na Narodni akademiji glasbe. Ob svojem prvem nastopu v Parizu je zela obilo priznanja.

Ta avtomobilček je pa drag. — To je prvi avto, ki je bil importiran iz Italije v Zed. drinje. Ferrariz izdelka. Za celih \$15,500 pa ga postavijo v Hollywood. Ima motor na 12 cilindrov, ki razvijejo 140 konjskih sil.

varno. Pred seboj sem zagledal hišico, ki je bila še precej oddaljena, pa se požurim, da vsem do tiste hiše pridem. Zbral sem zadnje moči, da mi je pot tekla po čelu in tako z velikim trudom prišel že blizu hiše, v kateri je gorela luč.

Ni kazalo drugega, kakor ali se podvizati, da pridem do hiše, ali pa, da ostanem v snegu in posledice bi ne bile dobre. Morda bi se to pot tudi jaz pridružil mrtvim tovarišem v Galiciji. Že sem bil blizu hiše in le par sežnjev je bila oddaljena od mene, pa sem se resno bal, če jo bom mogel doseči. — Ko so mi noge kratko malo odpovedale, sem se sklonil ter si nekaj časa z rokami pomagal naprej; to je, žel sem po vseh starih in končno prišel do hiše. Toliko sem še imel moči, da sem se zravnil kvišku, zgrabil z roko za okno in potrkal na bipo.

V hiši je bil mož mrkega obraza, ki je nekaj žagal. Ko je čul moje trkanje, je prenehal z delom pa poslušal, potem pa delal naprej. Potrkam vnovič, nakar se je mož zganil in povprašal: Kdo je? Jaz ga začenem prositi, naj mi odpre. Pa se ni zmenil za moje prošnje, ampak žagal naprej. Zopet sem trkal in prosil. Nejevoljen odloži žago ter gre odpirati vrata, da vidi, kdo kliče. Ko me je zagledal, je nekaj zamrmral — ampak da bi me pustil v hišo, tega pa ne. Pa sem pričel ponovno prositi, naj se me vendar usmili, da ne poginem tu od onemoglosti, ker sem do smrti izmučen. Mož se da končno le omehčati in mi dovoli.

V trenutku, ko sem hotel stopiti v hišo, sem se od slabosti zgrudil na tla. Zdaj je mož videl, da sem res slab, mi je pa po samaritansko pomagal s tal in me odvedel v hišo ter mi takoj ponudil stol. Ves oslabljen sem ga prosil, da mi dovoli, da ležem na tla. Ko je videl, v kakem položaju sem, mi ni samo dovolil, pač pa mi je pomagal, da sem legel na klop, kjer sem se dobrodu odpočil. Nato mi moj Samarijan prinese v lončku malo kropa, kamor sem stresel ves tisti sladkor, ki mi ga je na tistem sanitetnem vlakcu dal oni častnik, pa sem ga imel nekaj v nahrbtniku, ter se tako malo okrepčam. Za okrepčilo mi je mož dal še malo krompirjeve juhe, ki mi je dobro teknila, nakar sem se vlegel in zadremal.

Nekako eno uro sem tako počival in dobil novih moči; tudi noge so postale normalne. Odločil sem se, da nadaljujem pot proti Tarnopolu, ki itak ni bil več daleč. Nisem hotel nadlegovati moža za prenočišče, ker bi mu morda ne bilo ljubilo. Zahvalivši se mu za tako veliko naklonjenost, ko me je sprejel v hišo ter rešil smrti, sem se poslovil ter nadaljeval pot proti Tarnopolu.

Ko grem nekaj časa naprej, me ustavi drug vojak, ki je pa hotel vedeti, kaj nosim v svojem nahrbtniku; — če morda ne kako vojaško stvar. Pa sem ga hitro prepračil, da nimam nič takega in me je pustil naprej. Tako sem končno prišel v Tarnopol, kjer sem se bil informiral, kje je vojaška kuhinja, katero sem tudi hitro našel. Tu sem dobil kosček kruha in črne kave, kar me je zelo poživilo; zlasti kruh mi je dobro teknil.

Ko sem se tako okrepčal, pa hajdi, da poizvem, kdaj odpelje kak vlak iz Tarnopola. Imel sem srečo. Sprevednik katerega sem vprašal za pojasnilo, mi je pokazal vlak, ki je stal na prosti, in rekel: Ta vlak bo odpeljal v Stryj. No, ipotem je pa ravno prav in brez vsa-kih nadaljnjih besedi stopim na vlak, ne da bi še spraševal, ali smem ali ne smem. Kmalu zatem so pričeli prihajati v voz ljudje in se jih je nabralo toliko, da je zmanjkalo sedežev in so morali stati. Uro pozneje je vlak že odsopihal iz tarnopoljskega kolodvora.

Voznja sicer ni bila nič kaj prijetna, ker nas je zeblo; gor-kote na vlakcu ni bilo nobene, šipe po večini pobite ter zaplankane z deskami, tako da je imel mrzli veter kar dosti vstopa v naš voz ter nam delal težave. Tudi ustavil se je večkrat na naš vlak, ker mu je primanjkovalo kuriva; pa snežni kameti so tudi ovirali voznjo, da ni mogel voziti bolj hitro. Vendar pa je za slišo že kar šlo in smo bili kar zadovoljni, čeprav nas je zeblo. Saj kaj boljšega pričakovati v takšnih razmerah ni moglo. Bogu hvala, da je tako.

Tako sem prevozil noč; pričelo se je daniti, a naš vlak jo je pa še kar dobro pobiral naprej preko galiških poljan, kjer so se vršile krvave bitke. Da so bile hude in krvave, o tem pričajo številni križi, ki so razsejani tja po širokem polju in nemo pričajo o hudih bitkah med Avstrijo in Rusi. Kamor koli se oko ozre, je križ poleg križa.

Misli mi pohite nazaj v leto 1914, ko sem tudi jaz hodil po galiških bojnih poljanah. V ži-

Zakaj bi še nadalje trpeli na VNETJU ČLENKOV in REVMAZIMU

Dva splošno znana kemista: Dr. Albert Fisher in Dr. J. Lewis od M.C.D. korporacije sta po mnogih letih raziskavanja odkrila v bolnišnicah preiskano in preiskano zdravilo, ki vam prežene bolečine v členkih in revmatizmu.

SUMAN

se imenuje to zdravilo, ki je hitro učinkovito. Vsak, ki trpi na omejeni boleznih bi moral poskusiti to zdravilo in ne bo več trpel na bolečinah v členkih in revmatizmu.

Naročite takoj — cena je \$3.00 in 9c davek. Pošljamo po C.O.D. ali priložite svoj ček ali poštni "Money Order"

M. C. D. CORPORATION

1243 WEST 3rd ST. DEPT. H CLEVELAND 13, OHIO

Če vam zdravila ne pomagajo, vrnemo denar.

Utrujenost in slabost me je sicer minila, vendar pa sem bil sprva v skrbeh, da se mi na težavnem potu spet kaj enakega pripeti. Pa je bilo kar dobro. Kar korajžno sem stopal naprej ter prišel do tarnopoljskega predmestja. Tu me ustavi vojak s puško, kateremu sem moral legitimirati s potnim listom. Ker je bilo vse v redu, me je pustil naprej. Vojak je bil dober mož. Ko sem mu povedal, kaj se mi je prej pripetilo, me je pomiloval, potem pa mi je dal nekaj dobrih nasvetov glede potovanja. Dejal je, naj ne potujem preko Lvova kot sem nameraval prvotno, pač se naj grem čez Stryj in preko Ogrske, ker v Lvovu so prepri med Poljaki in Ukrajinci, ker se je šlo za gotov del Galicije, ki so ga hoteli imeti Poljaki in Ukrajinci. Slično kot se je šlo za naše Primorje, Koroško in Prekmurje. Tako nekako je bilo pa tam. Radi tega sem načrt spremenil in se držal vodjakovega nasveta, ki mi je zaenkrat omenil, naj se ustavim v vojaški kuhinji v Tarnopolu za kako okrepčilo.

Ko grem nekaj časa naprej, me ustavi drug vojak, ki je pa hotel vedeti, kaj nosim v svojem nahrbtniku; — če morda ne kako vojaško stvar. Pa sem ga hitro prepračil, da nimam nič takega in me je pustil naprej. Tako sem končno prišel v Tarnopol, kjer sem se bil informiral, kje je vojaška kuhinja, katero sem tudi hitro našel. Tu sem dobil kosček kruha in črne kave, kar me je zelo poživilo; zlasti kruh mi je dobro teknil.

Ko sem se tako okrepčal, pa hajdi, da poizvem, kdaj odpelje kak vlak iz Tarnopola. Imel sem srečo. Sprevednik katerega sem vprašal za pojasnilo, mi je pokazal vlak, ki je stal na prosti, in rekel: Ta vlak bo odpeljal v Stryj. No, ipotem je pa ravno prav in brez vsa-kih nadaljnjih besedi stopim na vlak, ne da bi še spraševal, ali smem ali ne smem. Kmalu zatem so pričeli prihajati v voz ljudje in se jih je nabralo toliko, da je zmanjkalo sedežev in so morali stati. Uro pozneje je vlak že odsopihal iz tarnopoljskega kolodvora.

Voznja sicer ni bila nič kaj prijetna, ker nas je zeblo; gor-kote na vlakcu ni bilo nobene, šipe po večini pobite ter zaplankane z deskami, tako da je imel mrzli veter kar dosti vstopa v naš voz ter nam delal težave. Tudi ustavil se je večkrat na naš vlak, ker mu je primanjkovalo kuriva; pa snežni kameti so tudi ovirali voznjo, da ni mogel voziti bolj hitro. Vendar pa je za slišo že kar šlo in smo bili kar zadovoljni, čeprav nas je zeblo. Saj kaj boljšega pričakovati v takšnih razmerah ni moglo. Bogu hvala, da je tako.

Tako sem prevozil noč; pričelo se je daniti, a naš vlak jo je pa še kar dobro pobiral naprej preko galiških poljan, kjer so se vršile krvave bitke. Da so bile hude in krvave, o tem pričajo številni križi, ki so razsejani tja po širokem polju in nemo pričajo o hudih bitkah med Avstrijo in Rusi. Kamor koli se oko ozre, je križ poleg križa.

Misli mi pohite nazaj v leto 1914, ko sem tudi jaz hodil po galiških bojnih poljanah. V ži-

vem spominu mi je dan 19. decembra 1914, ko smo nastopali proti Rusom. Povedano nam je bilo, da bodo Rusi na vsak način poskušali, da dosežejo kak večji uspeh, ker je god carja Nikolaja. Res, ravno tisti dan je bil po ruskem pravoslavnem koledarju 6. decembar; sv. Nikolaj. Ali je bilo kaj na tem ali ne, ne vem; gotova pa stvar ni bila brez podlage, ker pred nami je bil res prav krvav boj. Na ta boj smo se pripravljali in še bolj so se pripravljali Rusi.

Nič bat!

"Najbolj se bojim, da bi me bil živ pokopan."

"No, ta strah je pa čisto odveč, dokler vas bom jaz zdravil."

DELO DOBIJO

Prodajalec se sprejme

Vešč prodajalec nagrobnih spomenikov pri eni največjih Monument Co. v srednjem zapadu dobi takoj delo. Jako lepa prilika za podjetnega možaka. Plača na provizijo (commission). Za pojasnila pokličite Broadway 6644 in vprašajte za Bill Swaggerty. — Calvary Cuyahoga Monument Co. (113)

HALI OGLASI

Hala napročaj
Hala za tri družine, 3, 3 in 4 sobe se prodaja; garža, klet, kopalnica. Cena \$8,200. Vprašajte na 1040 E. 68. St. apodaj.

Stanovanje 5 sob

Zanesljiv slovenski zakonski par dobi lahko lepo opremljeno stanovanje 5 sob "furnished"; najraje če oba delata in brez otrok; imata spalno sobo in vse druge sobe so jima na razpolago skupaj z eno žensko. — Ravno tam se poceni prodaja nov čistilec (sweeper). 5620 Quimby, tel. UT 4-4632.

Zemljišče naprodaj

5 akrov zemlje se prodaja v Highland Heights Village, dvojna garaža, mlad sadni vrt in dober studenec. Za pojasnila pokličite PO 1025. (114)

Christiana Lodge and Cottages

Edwardsburg, Mich.

The Lodge has 30 rooms, with connecting shower and toilet. There are 17 cottages with private shower and toilet. Central dining room with American-European cooking. All sports: golf, dancing, tennis and shuffleboard, horseback riding, private beach, boating and fishing, indoor games. Cater to overnight guests. Located in Christiana Lake in a grove of large trees. 100 acres of private playground on US 112. Write for folder.

CHRISTIANA LODGE

DOMINIC KRASOVEC, Prop.

Phone 9126F5

P.O. Edwardsburg, Mich.

Mi pripravimo

ZDRAVILA

za Evropo

MANDEL DRUG

15702 Waterloo Rd.

Cleveland 10, Ohio

Kadar potrebujete

zavarovalnino

proti ognju, viharju, za avtomobile, se lahko in zanesljivo obrnete na

L. Petrich — IV 1874

1001 KILDEER AVE.

DO YOU GET ENOUGH VITAMINS?

Don't get lost and look your best when you do. If you are in a hurry, you can take the Vitamin 100 of our diet.

100 capsules of daily. One-A-Day (Vitamin 100) Multiple Vitamin Tablets. Take one capsule every day for 100 days. If you are in a hurry, you can take the Vitamin 100 of our diet.

ONE A DAY

100 capsules of daily. One-A-Day (Vitamin 100) Multiple Vitamin Tablets. Take one capsule every day for 100 days. If you are in a hurry, you can take the Vitamin 100 of our diet.

Stara mama

(POVEST)

"Prespi to zadevo, Connie," ji je dejal prijazno. "Do jutri ti dam čas, da premišliš. Pokliči me jutri zjutraj po telefonu in mi povej, kako si se odločila. Na svidenje!"

Pokazal ji je hrbet in odšel. 15. poglavje

"Bog te je dal, Klara," tako se je začel Stefanovo naslednje pismo, "še jaz se zavoljo tebe oklepam življenja vedno bolj. Tvoja pisma so moja edina radost. Pa vendar se v nekaterih stvareh razlikujemo ko dan in noč. Ti praviš: 'kolikšna radost, če si ničesar več ne želiš!' Jaz pa bi dejal: 'Kolikšen revež, kdor si ničesar ne želi!' Na srečo pa je ena velika želja, ki moje stare kosti še zadržuje pred grobom, to je želja, da bi spet videl tebe in Judy in Erika. Seveda sem bil norec, da se nisem poročil. Biti samec, je morda zabavno, dokler si mlad, a ti postane pekel, ko se postaraš. Čudim se, da si toliko žensk prostovoljno izbere samsko življenje. Zame je bila samo ena ženska, tole pismo drži zdaj v

roki, kakor je vsekod držala v roki srce njega, ki to piše. In vendar sem poznal vse polno žensk, ki bi mi bile postale dobre žene in mi morda dale Jude in Erike.

"Da, prav si povedala: slabo sem znal sprejeti poraz. Zato bi zdaj vsakemu človeku svetoval: Poroči se — čim najbolje moreš! Skoraj vselej pa je v zakonu treba kompromisa. Z moje strani pa bi tega ne bilo, če bi bil vzel tebe. Zato se to ni smelo zgoditi, kajti popolnost nikoli ne dosežemo. Le nikar mi ne trdi, da je bil morda tvoj zakon z Robertom popolna stvar. Robert je bil moj najboljši prijatelj, zato sem njegove napake poznal. A tebe je osrečil, in to je res velika reč. In samo to je važno. Poročene mu možu bi morali zapisati na grob: 'Osrečil je ženo.'

"Danes se počutim mnogo bolje, prav zato pa je Miss McPherson toliko bolj mrka. Pa je vendar dobra, vdana duša, ki je bila z menoj čudovito potrpežljiva, zato sem ji tudi v oporoki nekaj volil. To pa me spomni na tvoje zadnje pismo. Če se hočeta Judy in tisti možak poročiti, bom rad nekaj zapisal tudi Judy. Seveda ji tega ne boš pravila. Če se dva zares ljubita, jim morajo ljudje pomagati, da se tudi moreta poročiti. Ne vidim razloga, zakaj naj bi sam s tem čakal do svoje smrti. Stori bom, kar bi moral storiti, če bi bila Judy moja hčerka. Ti pa mi moraš sproti sporočiti, kako stvar napreduje. Jaz sem dolžan misliti samo še na svojo nečakinjo Moniko. A ta bo dala cerkvi vse, kar ji zapustim. Pa ji tudi tega ne bom branil, kajti čeprav cerkev zame nikoli ni kaj dosti storila — priznam pa, da sem sam kriv — je pa mnogo storila za druge.

"To pa me spomni še na nekaj, čemur se bližam z nezaupanjem. Ne reci mi, da postajam otročji, Klara, če ti povem, da se zelo zapimam za spiritualizem. Mnogo knjig sem prebral in se neomajljivo prepričal, da možje kot Crooks,

Myers, Lodge in Doyle vedo, o čem govorijo. Nekateri izmed on je v čustvih velikan. Kar zasluša, deva umiranje — bi moral sam kaj razmišljati. Drugi se hočejo sami prepričati. Jaz sem se vse življenje otepal z valovi agnosticizma, zdaj pa začujem pod nogami čutiti trda lepšega valčka. Vsaj jaz sem jih večkrat slišala praviti, da bi med valčkom kar radi umrli. Wagner ima nekaj takih skladb, da bi ob njih jaz kar rada umrla. Dejal boš, da je zlitje vse vere in ločine. Menda ni treba še posebej praviti, da moj spiritualizem nima nič opraviti s trkanjem, ropotanjem in lažijami raznih dombičkarjev. Nekega dne se bova morala o tem pogovoriti. Za zdaj sem povedal dosti, morda celo preveč; a sem čutil potrebo, da ti pišem o stvari, ki je zame toliko pomena.

"Če se mi bo zdravje tako popravljalo kakor zdaj, bom prihodnji mesec v Londonu. V Londonu! Ali ga bom še spoznal, kdo ve? On mene gotovo ne bo. Me boš pa zato ti, in več si niti ne želim.

Stefan.

Gospa Klara je na to pismo takoj odgovorila:

"Ljubi moj Stefan!

"Tvoje pismo je dolgo, a za moje želje še prekratko. Kar vidim, da se resnično bolje počutiš, in ne morem ti povedati, kako zelo sem tega vesela. Skoraj si ne upam misliti, da res prideš semkaj. Joj, kako lepo, kako dobro bi to bilo! Pod mojim oknom igra godba na pihala, in najrajši bi videla, da bi tu ostali in igrali ves dan. Iz tega lahko spoznaš, kako srečna sem. Zato pa se tudi vprašujem, naj jim li kaj dam ali nič. Zdej sem tako nekritična, da se mi vsaka glasba zdi dobra glasba.

"Kako prijetno bi bilo, če bi mogli poslušati primerno glasbo v vseh odločilnih trenutkih svojega življenja, bodi težavnih ali srečnih! Na primer, kadar te prvič predstavijo sorodnikom tvojega moža. Dejala bi, da bi nas preko teh čeri srečno zibali valovi Čnopinove glasbe. V nekrvavi bitki s šiviljo zaradi računa bi svetovala Čajkovskega ali Rimsky-Korsakova. Za trenutke globokih čustev, za ljubezen, pa mislim, da bi si izbirali vse kaj drugega. Meni

bi najbolj ugajal Bach, kajti kakršen si ti, ljudem, ki so se vse življenje morali boriti zoper nevero. Tudi tole zame stoji trdno: dokler bodo na zemlji različni ljudje, bodo tudi različne vere. Bog je samo eden, a pota do umevanja Boga so mnoga in različna.

"Zate in za tisoče, ki so tebi podobni, pa je Crookes s svojimi laboratoriji, kamerami in dokazi. Za mnoge druge je lepota. Poslušaj, kaj pravi Tagore:

"Ti si nebes, Ti pa si tudi gnezdo;

O Ti Prelepi! Kakor v gnezdu Tvoja ljubezen objema dušo s sladkimi zvoki in barvo in prijetnimi vonjavami!

Glej, prihaja jutro, v zlati košarici pa nosi venec lepote, da molče ovenča zemljo.

In že prihaja večer preko samotnih pašnikov, kjer ni več čred, po nevidnih stazah, v zlatem vrču svojem pa nese hladno požirke pokoja od mirnih morij zapada.

Slika nam predstavlja 27 letno Judith Coplon, divso uslužbenko v justičnem departmentu, ki je obtožena, da je jemala važe listine iz tega departmanta in jih dajala Rusom. Miss Coplon je bila aretirana po FBI, ko se je mudila po "opravkih" v New Yorku.

Blagoslovljenje sadnega drevja. — Sadržajci, moški in ženske, katerih dohodek je odvisen od sadnega drevja (v tem slučaju od pridelka češenj) se vsako leto zberejo k blagoslovljenju češnjevca cvetja, ki je nekak začetek "Narodnega češnjevca festi vala," ki se navadno vrši vsako leto 7. in 8. julija, ko je začetek češnjevca trgatva v Traverse City, Mich.

SEDMAX
Moving & Storage

ALSO
LIGHT EXPRESSING

1024 E. 174 St.
KE 8688

G. WHISKERS

SE PRIPOROČAMO ZA POPRAVILA FENDERJEV, OGRODJA IN ZA BARVANJE AVTOMOBILOV.

SUPERIOR BODY & PAINT CO.

6805 ST. CLAIR AVENUE
FRANK CVELBAR, lastnik

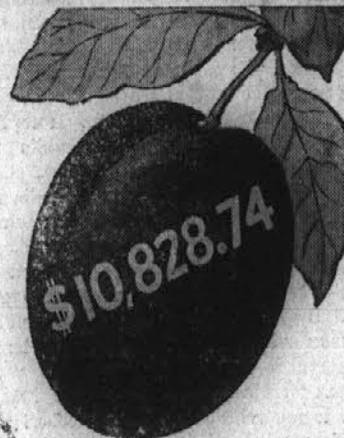
OBLAK MOVER

Naša specialnost je prevažati klavirje in ledenice. Delo garantirano in točna postrežba. Obrnite se z vsem zaupanjem do vašega starega znanca

JOHN OBLAK

1146 E. 61. St.

HE 2730

Pick this JUICY PLUM!

Just \$18.75 invested in United States Savings Bonds each week grows into a juicy \$10,828.74 in ten short years!

And, it's the world's safest, soundest investment. Start buying bonds at your bank today.

Put more opportunity in your future!

Invest in U.S. Savings Bonds

AMERIŠKA DOMOVINA

This is an official U.S. Treasury advertisement — prepared under auspices of Treasury Department and Advertising Council.

—AND THE WORST IS YET TO COME

—in najhujše šele pride

I'd love a Longines

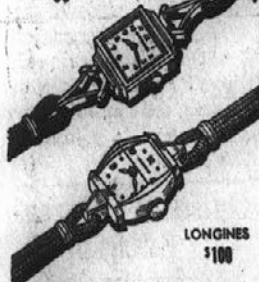
THE WORLD'S MOST HONORED WATCH

OF

A STURDY AND DEPENDABLE

WITNAUER \$69

LONGINES \$100

Longines watches from \$71.50

Witnauer watches from \$39.75

Prices include Federal Tax

Come in and see our large display of watches, the largest we have ever had in our forty years of business. A complete line of Elgins, Hamiltons, Longines, Witnauers, and Helbros watches starting as low as \$18.75 as well as a fine assortment of lapel and pocket watches. Cash, lay-away or charge and green eagle stamps for your extra savings.

FRANK CERNE JEWELRY

6412 St. Clair Avenue
Cleveland 3, Ohio

Open till 8 p. m. daily except Wednesday

Authorized Agency for Longines-Witnauer-Watch

V BLAG SPOMIN
PRVE OBLETNICE SMRTI NAŠE DRAGE SOPROGE IN LJUBLJENE MATERE

Angele Grill

ki je za vedno zatnila svoje mile oči dne 8. junija 1948.

Draga soproga, mama mila, več ne čuje vaš glas, leto eno že je minilo, odkar ste zapustili nas.

Snivaite le sanje sladke, v zemlji tuji, v Bogu tam, da vidimo se v nebesih izprosite milost nam.

Žalujoci ostali:

FRANK GRILL, soprog, ANGELA ANN, DANIELA in DOROTHY, hčere.

Cleveland, O. 8. junija 1949.